

Οι άνθρωποι της φωτιάς

Πριν πολλά χρόνια, περισσότερα από όσα φαντάζεστε, μέσα σε ένα δάσος ζούσαν πολύ διαφορετικοί άνθρωποι. Μερικοί είχαν τεράστια αυτιά, μερικοί είχαν πολύ μεγάλα πόδια, μερικοί είχαν φτερά, μερικοί μπορούσαν να δούνε με κλειστά μάτια και άλλοι ήταν πολύ τρομακτικοί.

Οι πολύ διαφορετικοί άνθρωποι ζούσαν κατά ομάδες στα δέντρα του δάσους. Έτσι υπήρχαν τα δέντρα των ανθρώπων με τα μεγάλα πόδια, τα δέντρα των ανθρώπων με τα μεγάλα αυτιά, τα δέντρα των ανθρώπων με τα κλειστά μάτια, τα δέντρα των ανθρώπων με τα μεγάλα φτερά και τα δέντρα των τρομακτικών ανθρώπων.

Οι πολύ διαφορετικοί άνθρωποι των δέντρων ζούσαν καλά μεταξύ τους. Ο καθένας έκανε κάτι για τον άλλον. Οι άνθρωποι με τα κλειστά μάτια φαντάζονταν πού υπάρχει τροφή, οι άνθρωποι με τα μεγάλα πόδια έκαναν τεράστια βήματα και έφερναν στο δάσος ότι χρειαζόνταν, οι άνθρωποι με τα μεγάλα αυτιά άκουγαν πότε θα έρθει καταιγίδα για να μαζέψουν τα πράγματά τους, οι άνθρωποι με τα φτερά έφερναν στο δάσος πράγματα που ήταν πολύ ψηλά και οι τρομακτικοί άνθρωποι τρόμαζαν τους εχθρούς που έρχονταν να καταστρέψουν το δάσος. Όλοι δηλαδή οι άνθρωποι του δάσους που ζούσαν στα δέντρα συνεργάζονταν μεταξύ τους.

Υπήρχε όμως στην άκρη του δάσους ένα δέντρο που το χώριζε από τα άλλα δέντρα μια γέφυρα και είχε πάνω του ανθρώπους που δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα σημαντικό. Δεν έμοιαζαν με τίποτα και το δέντρο που μένανε το έλεγαν: «το δέντρο των ανθρώπων του τίποτα».

Οι άνθρωποι των «δέντρων του τίποτα» έκαναν συνέχεια ζημιές: σκόνταφταν και έπεφταν, πετούσαν σκουπίδια, πείραζαν τα άλλα δέντρα του δάσους, έπαιρναν το φαγητό των άλλων ανθρώπων. Κάποια φορά μάλιστα έκοψαν κάποια δέντρα και έμεινα μερικοί άνθρωποι χωρίς σπίτια.

Οι άλλοι άνθρωποι θυμωμένοι έχτισαν αμέσως ένα τοίχο μέσα στο κατεστραμένο δάσος για να προστατευτούν από τους «ανθρώπους του τίποτα». Μάταιος όμως ο κόπος γιατί «οι άνθρωποι του τίποτα» αμέσως σκέφτηκαν σχέδια για να σπάσουν τον τοίχο. Δεν χρειάστηκε βέβαια να κάνουν απολύτως τίποτα, γιατί από μια μεγάλη καταιγίδα ο τοίχος έπεσε μόνος του.

Μετά, οι άλλοι άνθρωποι του δάσους έσπασαν τη γέφυρα που τους χώριζε με «τους ανθρώπους του τίποτα» και για μεγαλύτερη ασφάλεια έβαλαν φρουρούς να φυλάνε το πέρασμα. Έτσι χωρίστηκε το δάσος σε δύο μέρη.

Κάποια κρύα νύχτα οι άνθρωποι του τίποτα άναψαν με δύο πέτρες μια μεγάλη φωτιά. Οι φρουροί τρόμαξαν, αλλά και ένοιωσαν τη ζέστη της φωτιάς πάνω τους. Αισθάνθηκαν πολύ ωραία. Η φωτιά τους ζέσταινε και έδινε ένα ωραίο φως στο δάσος.

Σε λίγο οι άνθρωποι του δάσους πήγαν στη μεριά της σπασμένης γέφυρας για να δουν τη φωτιά που έκαιγε. Ήταν για όλους κάτι ωραίο και πολύ περίεργο.

Οι άνθρωποι με τα κλειστά μάτια ένοιωσαν τη ζέστη της φωτιάς στο σώμα τους, οι άνθρωποι με τα μεγάλα πόδια και τα τεράστια φτερά ζέσταιναν τα πόδια τους και τα φτερά τους και οι άνθρωποι με τα μεγάλα αυτιά ακούγανε το θόρυβο των ξύλων που καίγονταν.

Όλοι ήταν μαγεμένοι από αυτό που γινόταν. Ένοιωθαν ευχαριστημένοι και χαρούμενοι. Κατάλαβαν ότι η φωτιά των ανθρώπων του τίποτα ήταν πολύτιμη γι' αυτούς.

Οι άνθρωποι του δάσους τότε μαζεύτηκαν και όλοι μαζί αποφάσισαν να χτίσουν τη γέφυρα που χώριζε τις δύο μεριές. Με τη βοήθεια και των «ανθρώπων του τίποτα» η γέφυρα σε λίγο καιρό ήταν έτοιμη.

Οι δύο μεριές του δάσους ενώθηκαν και οι άλλοι άνθρωποι άλλαξαν το όνομα των «ανθρώπων του τίποτα» και τους είπαν «οι άνθρωποι της φωτιάς».